

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, č. j. MV-7088-4/VS-2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2013, č. j. 30 A 32/2012 – 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta, náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 25. 4. 2012, č. j. MV-7088-4/VS-2011, podle ustanovení § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

I. Vymezení věci

[2] Žalobce je cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt na území České republiky od 20. 8. 2001. Dne 18. 5. 2010 zahájilo Ministerstvo vnitra z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném v době zahájení řízení (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím ze dne 10. 9. 2010, č. j. OAM-16097-12/MC-2010, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zrušilo povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které bylo rozhodnutím stěžovatele ze dne 25. 4. 2012,

č. j. MV-7088-4/VS-2011, zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí stěžovatele o odvolání jsou založena na skutečnosti, že žalobce trvale opakovaně závažně narušoval veřejný pořádek. Opakované závažné narušení veřejného pořádku bylo shledáno v několikrát postižení žalobce v přestupkovém řízení pro spáchání přestupků v dopravě a ve dvojnásobném odsouzení žalobce za spáchání trestných činů, a to v prvním případě za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání v jednočinném souběhu s trestným činem řízení bez řidičského oprávnění, a ve druhém případě za trestný čin ublížení na zdraví v jednočinném souběhu s trestným činem výtržnictví. Správní orgán prvního stupně a stěžovatel zároveň došli k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Uvedené dovedly zejména ze závažnosti posledně spáchaného trestného činu, jehož následkem byla těžká újma na zdraví jiné osoby.

[3] Krajský soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil. Krajský soud sice přisvědčil stěžovateli, že jednání žalobce naplňovalo znaky opakovaného závažného způsobu narušení veřejného pořádku, ale došel k závěru, že se stěžovatel nedostatečně vypořádal s tím, zda je zrušení trvalého pobytu přiměřeným zásahem do žalobcova soukromého nebo rodinného života. Krajský soud přitom vyšel z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, která vychází i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když je podle něj rozsudek nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatků důvodů rozhodnutí a tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[5] Krajský soud se podle stěžovatele především nevypořádal s jeho argumentací, na základě které dospěl k závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do života žalobce. Přiměřenost zásahu do života cizince je, dle názoru stěžovatele, nutno odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku, kdy z vysoké intenzity porušení veřejného pořádku vyplývá mírnější posouzení následků zrušení trvalého pobytu. Žalobce svým jednáním, které bylo v posledním případě kvalifikováno jako závažné narušení veřejného pořádku (útok na zdraví a život druhého člověka), způsobil závažný následek (těžká újma na zdraví), a proto by měl být za přiměřený považován i intenzivnější zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, že zrušení trvalého pobytu na území je zásahem do života žalobce, tento zásah však právě v porovnání s následkem, který žalobce druhému úmyslně způsobil, vyhodnotil jako zásah přiměřený.

[6] Stěžovatel ve věci otázky přiměřenosti rozhodnutí odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, v němž soud uvádí: „*Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince*“. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že stěžovatel tomuto postupu dostal a teprve na základě takového porovnání dospěl k závěru o jeho přiměřenosti. Stěžovatel zvážil rodinné i soukromé poměry žalobce a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebude nepřiměřené a svůj závěr odůvodnil s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, z níž vyplývá, že při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života soud přihlíží rovněž k závažnosti spáchání trestného činu. Stěžovatel svůj závěr v otázce přiměřenosti opřel i o skutečnost, že žalobce a jeho rodinní příslušníci (manželka a dcera) jsou státní příslušníci 3. země (nejedná se tedy o občany EU), a proto jejich rodinný život může být realizován v zemích jejich původu nebo na území ČR na základě krátkodobých víz.

pokračování

[7] Stěžovatel poukázal i na to, že řízení bylo dokončeno dle právní úpravy platné do 31. 12. 2010, tedy za stavu, kdy zákon o pobytu cizinců ustanovení § 174a, týkající se rozsahu posuzování přiměřenosti, neobsahoval.

[8] Krajský soud se podle stěžovatele k jeho závěrům ve věci přiměřenosti rozhodnutí, při nichž vzal v úvahu zvýšenou intenzitu porušení veřejného pořádku žalobcem, blíže nevyjádřil, žádný výklad v této věci neučinil a věc zhodnotil pouze v obecné rovině s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odůvodnění napadeného rozsudku dle jeho názoru obsahuje zcela správné a logické úvahy soudu o tom, která kritéria je povinen správní orgán při svém rozhodnutí hodnotit, kdy tato argumentace soudu je založena na správných logických úvahách a související judikatuře Nejvyššího správního soudu, a navrhuje proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Příslušné ustanovení tak požaduje naplnění dvou podmínek pro zrušení trvalého pobytu. První z nich, spočívající v daném případě v narušení veřejného pořádku, není předmětem řízení o kasační stížnosti. Druhá, tedy přiměřenost z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, není předmětem kasační stížnosti v tom směru, zda byla nebo nebyla naplněna, ale zda je rozsudek krajského soudu v této části přezkoumatelný.

[12] V prvé řadě je třeba zkoumat rozhodnutí Ministerstva vnitra a stěžovatele, neboť stěžovatel tvrdí, že krajský soud se nevypořádal s jeho argumentací, na základě které dospěl ve svém rozhodnutí k závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do života žalobce. V rozhodnutí ze dne 10. 9. 2010, č. j. OAM-16097-12/MC-2010, Ministerstvo vnitra konstatovalo, že zrušení trvalého pobytu je zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce, avšak nikoliv nepřiměřeným. V prvé řadě poukázalo na to, že rozhodnutím nedojde k zásahu do pobytového statusu manželky a dcery žalobce. Dále pak bez dalšího odůvodnění uvedlo, že zásah nelze považovat za nepřiměřený s ohledem na délku pobytu, ani skutečnost, že zde žalobce pracuje a vlastní majetek. Zásah považuje za přiměřený s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku. Závěrem ministerstvo konstatovalo, že zrušení trvalého pobytu nezbavuje žalobce možnosti dále v České republice pobývat se svojí rodinou, pracovat a spravovat majetek, pouze bude muset upravit svůj pobytový status jinak.

[13] Stěžovatel v napadeném rozhodnutí k odvolání žalobce uvedl, že v souladu s dostupnou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva je možné přihlížet rovněž k závažnosti spáchaného

trestného činu. Opětovně poukázal na to, že se nemění nic na pobytovém statusu manželky, dcery a otce žalobce. Všichni tito příbuzní jsou státní příslušníci Ukrajiny a pobyt na území ČR je tak jejich svobodným rozhodnutím. I pokud by zde zůstali, může s nimi být odvolatel ve styku pomocí krátkodobých víz na území, nebo jej mohou navštěvovat oni. V budoucnu může případně při splnění stanovených podmínek požádat o povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovatel se odvolal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, s tím, že z nich vyplývá, že zásahem do rodinného života by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území a odepření práva trvalého pobytu představuje opatření omezující volný pohyb velmi nízkou intenzitou. Okolnosti týkající se majetku a přátel nejsou okolnostmi, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadu do života stěžovatele s ohledem na následek, který svým jednáním přivodil.

[14] Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí stěžovatele v bodu V.2 rozsudku uvedl, že trvalý pobyt cizince na našem území bývá zpravidla spjat s oslabením jeho vazeb k zemi původu. Při posuzování přiměřenosti zrušení platnosti povolení k takovému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince proto musí správní orgány volit náročnější přístup a aplikovat adekvátnější kritéria než u jiných druhů pobytu. Pokud Evropský soud pro lidská práva při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života přihlíží rovněž k závažnosti spáchaného trestného činu, je tu jasně použito výrazu „rovněž“, z čehož vyplývá, že se musí přihlížet k více kritériím, z nichž závažnost spáchaného trestného činu je jen jedním v řadě. Správní orgán mohl přihlídnout jako k interpretační pomůcce ke kritériím přiměřenosti vymezeným s účinností od 1. 1. 2011 v § 174a zákona o pobytu cizinců, ačkoliv se nejednalo o účinné právo v daném řízení. Dále pak krajský soud citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39. Kromě pasáže shrnující judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva obsahovala citace bod 26 tohoto rozsudku, ve kterém bylo vymezeno, jaké faktory musí být brány v úvahu při správním vyhoštění, nicméně jsou po úpravě aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení pobytu. Konkrétně šlo o následující faktory: 1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); 2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; 3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; 4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); 5) počet nezletilých dětí a jejich věk; 6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); 7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); 8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a 9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

[15] Závěrem krajský soud konstatoval, že z rekapitulace rozhodnutí správních orgánů je patrné, že bylo vzato v úvahu, že žalobce se dopustil zejména těžké újmy na zdraví, že nic není nepřiměřeným zásahem do jeho života a že v budoucnu může požádat o povolení k dlouhodobému pobytu (pokud splní zákonem stanovené podmínky). V takovémto odůvodnění však krajský soud v žádném případě nespatořoval adekvátní a uvedeným právním názorům odpovídající vyrovnání se s kritérii přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.

[16] Ačkoliv krajský soud uvedl kritéria, která mají být zohledněna v rozhodnutí stěžovatele prostřednictvím citace rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle zdejšího soudu je z odůvodnění zcela zřejmé, že podle přesvědčení krajského soudu stěžovatel nevyhověl požadavkům uvedeným právě v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39. Krajský soud také zhodnotil, byť poněkud stroze, avšak dostatečně, jak

pokračování

se správní orgán s konkrétními kritérii vypořádal, když shrnul, že podle stěžovatele *nic není nepřiměřeným zásahem do jeho života*. Krajskému soudu je třeba dát za pravdu, že jak je patrné ze shrnutí rozhodnutí Ministerstva vnitra a stěžovatele v bodech [12] a [13], jediným konkrétně odůvodněným kritériem bylo kritérium uvedené shora pod číslem 1) v bodu [14], tedy povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu. Ostatní kritéria buď nebyla hodnocena vůbec, nebo byla hodnocena zcela nedostatečně, tedy ve zcela obecné rovině, že k zásahu nedochází, tak jak parafrázoval krajský soud. Jediná konkrétnější úvaha se vztahovala k možným stykům rodiny žalobce v zahraničí nebo k možností krátkodobých víz, avšak i tato úvaha byla velmi obecná a nebyla aplikována na konkrétní situaci žalobce. Šlo o to tedy například zvážit, nakolik by případné přestěhování za žalobcem mělo vliv na ekonomický, osobní a rodinný život ostatních rodinných příslušníků, kteří by jinak měli právo zůstat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (viz kritérium pod číslem 6) v bodu [14], a popsat, zda a v jakém rozsahu by měl žalobce reálnou možnost navštívit rodinu, pokud by zůstala v ČR, s ohledem na podmínky udělování víz, ale i s ohledem na s návštěvou spojené náklady.

[17] Rozhodnutí správního orgánu musí být přezkoumatelné a nepostačuje tedy, pokud je obecně odkázáno na to, že vzal v úvahu příslušná kritéria, ale z rozhodnutí není seznatelné, jak je hodnotil konkrétně v posuzované věci. Rozhodně tak nepostačuje uvést pouze, že byla vzata v úvahu délka pobytu a že zde žalobce vlastní majetek a pracuje, ale mělo být popsáno, jaké konkrétní dopady bude mít zrušení trvalého pobytu na žalobce s ohledem na jeho délku pobytu v ČR, a s tím nepochybně související klesající vztah k zemi původu a naopak vzrůstající vazby v ČR, na možnost spravovat jeho majetek a na jeho konkrétní možnosti výdělků. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života žalobce mohou být poměřovány s povahou a závažností dotčeného veřejného zájmu. Ačkoliv stěžovatel tvrdí, že poměřoval závažnost dotčeného veřejného zájmu a dopady do osobního nebo rodinného života žalobce, ve skutečnosti vyšel pouze ze závažnosti dotčeného veřejného zájmu a další kritéria již s ním nijak nepoměřoval.

[18] Pokud stěžovatel uvádí, že přiměřenost zásahu do života cizince je nutno odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku, kdy z vysoké intenzity porušení veřejného pořádku vyplývá mírnější posouzení následků zrušení trvalého pobytu, má v obecné rovině pravdu, kterou krajský soud nezpochybnil. Stěžovatel však na posouzení následků fakticky rezignoval. Pokud by byl správný způsob poměřování, který zvolil stěžovatel, ztrácela by zcela význam druhá podmínka v § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Při výkladu zvoleném stěžovatelem by si totiž nebylo v podstatě možné představit situaci, kdy by cizinec opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek a zároveň by zrušení trvalého pobytu nebylo nepřiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

[19] Pokud stěžovatel upozorňuje na to, že svůj závěr ve věci přiměřenosti rozhodnutí opřel i o skutečnost, že žalobce a jeho rodinní příslušníci (manželka a dcera) jsou státní příslušníci 3. země (nejedná se tedy o občany EU), a proto jejich rodinný život může být realizován v zemích jejich původu nebo na území ČR na základě krátkodobých víz, tato úvaha není zcela správná. Nepochybně i občané EU mohou realizovat svůj rodinný život v zemi svého původu. Tato úvaha se navíc objevuje až v kasační stížnosti a z rozhodnutí stěžovatele nijak nevyplývá. Úvaha je navíc správná pouze v tom směru, že na cizince, kteří nejsou občany EU, se vztahují obecně přísnější pravidla pobytu na území ČR. Primárně tomu však je již na úrovni zákona, kdy je rozlišován režim cizinců ze třetích zemí a režim cizinců – občanů EU a jejich rodinných příslušníků. V posuzovaném případě se s ohledem na § 65 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ustanovení § 77 na občany EU vůbec nevztahuje. Nelze tak v rámci výkladu § 77 zákona o pobytu cizinců ještě poměřovat, zda jde nebo nejde o občana EU.

[20] Pokud se pak stěžovatel dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, v němž soud uvádí: „*Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“; zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince*“, pak jak je uvedeno shora, právě na poměrování stěžovatel rezignoval, neboť jej provedl ve zcela obecné rovině, aniž by hodnotil konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Pokud pak stěžovatel krajskému soudu vyčetl, že krajský soud sám výklad v této věci neučinil a věc zhodnotil pouze v obecné rovině, jde o nepochopení úlohy správního soudnictví ze strany stěžovatele. Soud ve správním soudnictví není další instancí ve správním řízení, ale přezkoumává v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy. Zásadně mu tedy nepřisluší, aby originálně prováděl hodnocení, které přísluší správnímu orgánu. Soud může pouze zákonnost provedeného hodnocení posoudit, ale nesmí činnost správního orgánu nahradit.

[21] Pokud jde o námitku stěžovatele, že řízení bylo dokončeno dle právní úpravy platné do 31. 12. 2010, tedy za stavu, kdy zákon o pobytu cizinců ustanovení § 174a, týkající se rozsahu posuzování přiměřenosti, neobsahoval, ani tato námitka není důvodná. Krajský soud sice na ustanovení § 174a poukázal, avšak pouze jako na možnou interpretační pomůcku. Hlavní závěry krajského soudu se opírají o judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se vztahovala k výkladu zákona o pobytu cizinců ještě před doplněním § 174a. Vložení tohoto ustanovení s účinností od 1. 1. 2011 tak nelze vnímat jako zcela novou úpravu, ale za promítnutí závěrů dovozovaných judikaturou i za předchozí právní úpravy do doslovného znění zákona, aby se ulehčil výklad tohoto předpisu. Tato úvaha krajského soudu tak byla nadbytečná, avšak rozhodně nezpůsobující nezákonnost rozsudku krajského soudu.

[22] Ačkoliv mohl být krajský soud vůči stěžovateli instruktivnější v tom směru, jakými skutečnostmi se má v řízení zabývat, rozhodně nelze říci, že by rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné, když Nejvyšší správní soud úvahu krajského soudu pouze rozvedl. Krajský soud jasně vymezil, jaká kritéria měl stěžovatel ve svém rozhodnutí zohlednit, a konstatoval, že stěžovatel těmto kritériím nedostál.

IV. Závěr

[23] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na shora uvedené k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[24] Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli. Žalobci přitom vznikly náklady právního zastoupení podle § 57 odst. 1 ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s., neboť byl zastoupen advokátem. Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti, Mgr. Petr Václavěk, advokát, učinil jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 1. 2014 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu)]. Za jeden úkon právní služby v dané věci mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem vykonávajícím advokacii jako společník právnické osoby a tato osoba je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2, věty druhé, s. ř. s., a která činí 714 Kč. Celkem tak je stěžovatel povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4 114 Kč. S ohledem na to, že žalobce je zastoupen advokátem, bylo stěžovateli uloženo zaplatit náhradu nákladů řízení podle § 149 odst. 1 zákona

pokračování

č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám advokáta. Zástupce žalobce přítom soudu sdělil, že je možné náhradu nákladů uhradit na účet č. 2108265237/2700, pod v. s. 2012228.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu